

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόντως τὴν χάραν ἡμῶν ἀπαιτίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ετήσια δρ. 16.—	Ετήσια δρ. 20.—
Ἑξαμηνος > 8,50	Ἑξαμηνος > 10,50
Τριμηνος > 4,50	Τριμηνος > 5,50

Ἄν συνδρομαὶ ἀρχονταὶ τὴν 1ην ἐκείνου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΒΕΛΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40. Ἐξωτερικ. λεπ. 46
Φύλλα προσηγορευμένα ἑνὴν, ἑπτάς λεπ. 40

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Βασιλείου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαγδάτικον

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ος

Εν Ἀθήναις, 12 Σεπτεμβρίου 1920

Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 41

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια)

Ἄν καὶ μὲ κίνδυνον νὰ ἐκτεθοῦν σὲ μεγάλους κόπους, δὲν ἐδίστασαν νὰ ἐπιχειρήσουν ταξιδεῖ μετὰ τὰ πόδια στὶς ἄγνωστες ἐκεῖνες χώρας τοῦ νησιοῦ, προπάντων γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ναισιβοῦν πρὸς εὐκόλῃ στὴν κορυφὴ τῆς βουνοσειρᾶς.

Τὸ ταξιδεῖ αὐτὸ δὲν ὄχταν μακρὸν. Ἐπὶ μόνον, ὅτι τὸ πολὺ λευγὲς ἐχώρα ἀπὸ καὶ τὰ ριζοβούνια. Θὰ γινόνταν ἴσως σὲ καινούργια χώρα, πού φύλαγε ἴσως πολλὰ καὶ σπουδαῖα ἀνακαλύψεις γιὰ τοὺς τρεῖς ταξιδιώτες.

Στὴν ἀρχή, διευθύνθησαν πρὸς τὸ μικρὸ ἐκεῖνο ὕψωμα, πού τὸ εἶχαν ὀνομάσει Ἀραβικὸ Πύργον, γιὰ τὴν πρώτη φορὰ πού ἐπισκέφθησαν τὴν κοιλάδα τοῦ Γκρύνταλ, εἶδαν ἐκεῖ ἕνα κοπάδι αἰμαλοπούλια καὶ τὰ πῆραν γιὰ βεδουίνους καβάλλα 'ς ἄλλα. Ὅσοι ἀπ' αὐτὸ τὸ ὕψωμα κατέβησαν στὴν Ἀρκουδοσπηλιά, πού μιά φορὰ ὁ Ἑρνέστος λίγο ἐκείψε νὰ σκάσει ἀπὸ τὰ γκάλιασμα μιᾶς ἀρκούδας. Ἀπὸ καὶ μὴ ἦσαν στὴν κοιλάδα τοῦ Γκρύνταλ.

Πλατεῖα ὡς δύο χιλιάδες μέτρα, ἡ κοιλάδα αὕτη, 'ς ἕνα μέγας δὺς λευγῶν, εἶχε μέσα δάση, δένδρα μοναχικά καὶ μεγάλα λευκάδια στὶς πλαγιές της. Ἀπ' αὕτη περνοῦσε καὶ ἕνα ποταμάκι, πού ψιθύριζε κάτω ἀπὸ καλάμια καὶ πού θὰ χυνόταν εἴτε στὸ Ἀνατολικὸ ποτάμι, εἴτε στὸν ὅρμον τῶν Ναυτίλων.

Ὁ κ. Οὐόλστων καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν ἐβλεπαν τὴν ὥρὰ νὰ φθάσουν στὴν ἄκρῃ τῆς κοιλάδας τοῦ Γκρύνταλ, γιὰ νὰ πάρουν ἀπὸ καὶ μιά πρώτη ἀποψη τῆς χώρας πού ἐκτεινόταν στὰ μεσημέρι. Ὅσο μποροῦσε, ὁ Ἑρνέστος ἔδρισκε τὸν προσανα-

τολισμὸ μετὰ τὴν πυξίδα τῆς τσέπης πού εἶχε μαζί του, καὶ τὸν ἐσημείωνε μετὰ τὴν ἀπόστασιν πού εἶχαν διανύσει.

Τὸ μεσημέρι, σταμάτησαν κάτω ἀπὸ μιά συστάδα δένδρων καὶ ἔφαγαν ψητές τίς κέρδικες, πού εἶχε σκωτώσει στὸ δρόμο ὁ Τζάκ. Νερὸ καθαρώτατον ἦσαν ἀπὸ τὸ ποτάμι, καὶ τὰ δένδρα τοὺς ἐπρομήθευσαν ἄφθονα καὶ ὠριμα φρούτα.

Ἀφοῦ ξεκουράστηκαν, ξεκίνησαν πάλι. Ἡ ἄκρῃ τῆς κοιλάδας βρισκόταν ἀνάμεσα σὲ δύο βραχώδη τοιχώματα. Στὸ στενὸ αὐτὸ ροάγγι, τὸ ποταμάκι γινόνταν καταρράκτης. Καὶ ξαφνικά παρου-

σιάσθηκε μπροστά τους τὸ ἀνοιγμα.

Ἀπὸ καὶ εἶδαν μιά χώρα σχεδὸν ἐπίπεδη, πού παρουσίαζε τὴν πλούσια βλάστησιν τῶν τροπικῶν καὶ πού ἔφθανε ὡς τὰ ριζοβούνια. Τὶ διαφορά ἀπὸ τὸ ἔδαφος ἐκεῖνο πού ἐπότηζε ὁ ἀπάνω Μόντροζ! Σὲ ἀπόστασιν λεύγας, πρὸς τὰ νοτιοανατολικά, φαίνονταν μιά ταινία ὑγρὴ πού ἔλαμπε στὸν ἥλιο. Θάταν ἴσως κανένα παραπόταμο τοῦ Μόντροζ.

Ὡς τὰ ριζοβούνια, 'ς ἕνα διάστημα ἔξη λευγῶν, δὲν ἦταν παρὰ πεδιάδες καὶ λόχμες. Ἡ πορεία συχνὰ γινόταν δύσκολη, πότε ἀπὸ χόρτα ψηλὰ πέντε

ἔξη πόδια, πότε ἀπὸ ψηλὰ καλάμια ἀγκαθωτά, καὶ πότε ἀπὸ λαχαροκάλαμα, πού κουνιόνταν στὸν ἄνεμο ὅσο ἔφθανε τὸ μάτι.

Ἀφοῦ περπάτησαν ἔτσι τέσσερες ὁλόκληρες ὥρες, ὁ Ἑρνέστος εἶπε:

— Προτείνω νὰ σταθμεύσουμε.

— Ἀπὸ τώρα; ἔκαμε ὁ Τζάκ, πού δὲν εἶχε κουρασθῇ περισσότερο ἀπὸ τὸν σκύλο του Φάλμπ.

— Εἶμαι μετὰ τὴ γνώμη τοῦ Ἑρνέστου, ἐδήλωσε ὁ κ. Οὐόλστων. Τὸ μέρος μοῦ φαίνεται κατάλληλον γιὰ νὰ περάσουμε τὴ νύκτα μας.

— Πολὺ καλά, εἶπε ὁ Τζάκ.

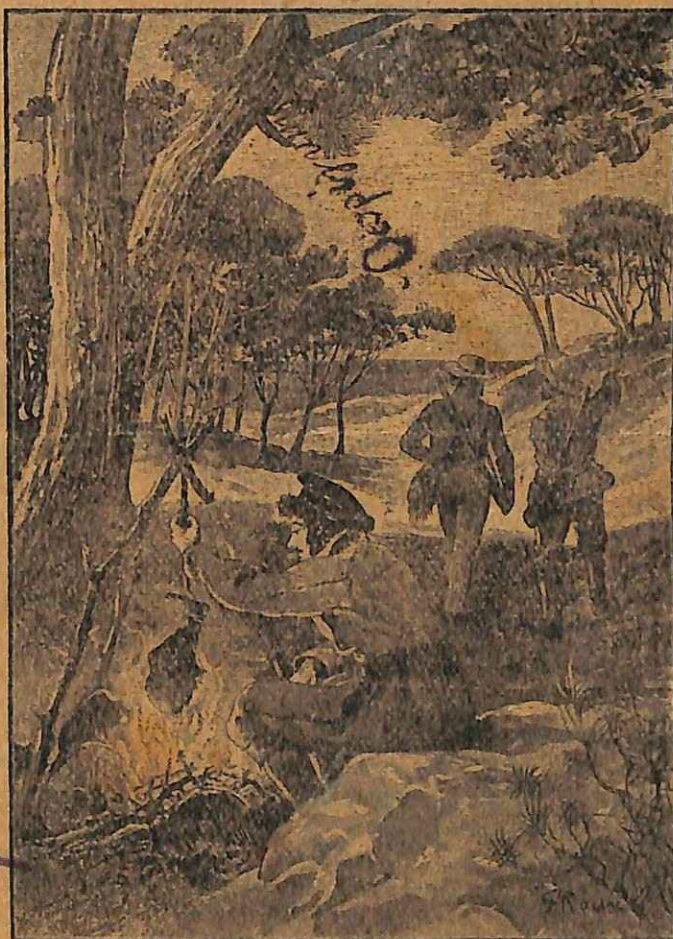
Ἄς σταματήσουμε, νὰ ῥάμε τουλάχιστον, γιὰτὶ ἂν δὲν εἶμαι κουρασμένος, πεινῶ ὅμως πολὺ.

— Νανάψουμε φωτιά καὶ νὰ τὴ διατηρήσουμε ὡς τὸ πρωί; ρώτησε ὁ Ἑρνέστος.

— Πολὺ φρόνιμο, ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ. Ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ πομακρύνουμε τὰ θηρία.

— Βεβαίως, ἐπρόσθεσε ὁ κ. Οὐόλστων. Θὰ ἦταν ἀνάγκη νὰ γρυπνήσῃ καθένας μετὰ τὴ σειρά του καὶ μοῦ φαίνεται πὺς εἶναι καλύτερα νὰ κοιμηθοῦμε. Δὲν ὑπάρχει κανένας φόβος...

— Ὅχι, εἶπε ὁ Ἑρνέστος. Δὲν εἶδα κανένα ὑποκτο σημάδι καὶ δὲν ἀκούσθηκε κανένα οὐρλιασμα

Ἐνῷ ὁ Τζάκ ἔψηνε προσεκτικὰ ἕνα μπουτί ἀντιλόπης...

από τη στιγμή που βγήκαμε από το Γκρύνταλ. Όστε περιττό μου φαίνεται να γυρνάμε ο ένας κατόπι του άλλου.

Ο Τζάκ δεν επέμεινε. Και οι τρεις άρχισαν να τρώνε.

Η νύκτα θάταν έξοχη, —μια από τις νύκτες εκείνες που η φύση κοιμάται ήσυχα, χωρίς ή παραμικρή πνοή να ταράζει τον ύπνο της. Ούτε ένα φύλλο δεν κουνιόταν στα δένδρα, ούτε ένα τριξίμο δεν αντίσκιζε τη σιωπή της πεδιάδας.

Ο σκύλος δεν έδειχνε κανένα σημάδι ανησυχίας. Κανένα βραχνό γαύισμα τσακαλιού δεν ακουγόταν από μακριά, αν και τα σαρκοφάγα αυτά στο νησί άφθονοσαν. Τελοςπάντων δεν θάκαναν άσχημα να κοιμηθούν στο υπαίθρο.

Έδειπνιαν με τα υπολείμματα του γεύματος και με αυγά γελώντας, που είχε ανακαλύψει ο Έρνέστος, ψημένα στη χόβολη.

Ο πρώτος που έκλεισε τα μάτια του ήταν ο Τζάκ, γιατί ήταν κι' ο πιο κουρασμένος απ' όλους. Πραγματικώς, δεν είχε πάψει να ψάχνει μέσα στους θάμνους για κυνήγι, και κάποια άπομακρυνόταν τόσο πολύ, ώστε ο κ. Ουόλστον ήταν άναγκασμένος να τον ανακαλέσει στην τάξη. Άλλ' αν κοιμήθηκε πρώτος, πρώτος έξύπνησε κιόλα τα γαργάματα. Κι' άμέσως οι ταξιδιώτες ξανάρχισαν την πεζοπορία. Έγστερ' από μια ώρα, άναγκάστηκαν να περάσουν από τα ρηχά ένα ποταμάκι, που ίσως θά χυνόταν, δυο-τρεις λευγες μακρύτερα, στην κοίτη του Μόντροζ. Τούλάχιστο από τη διεύθυνση που είχε προς τα νοτιανατολικά, ο Έρνέστος αυτό έσυμπεράνε.

Έξασκολουθούν τα πέρινα λειβάδια και τατελείωτα ζαχαροκάλαμα. Τι πλοῦτος αυτές οι φυτείες για τη μέλλουσα άποικία! Έπειτα, στα ύψη μέρη του έδάφους, πολλές συστάδες ήταν από τα κηράδενδρα εκείνα, που ένα τους κλωνί έχει τάνθη και τ' άλλο τους καρπούς. Και τέλος φάνηκαν πυκνά δάση από κανελλόδενδρα, φοινικίες διαφόρων ειδών, συκίες, ριζοφόρες, βαλανιδιές με φαγώσιμους καρπούς, όλα με άναπτυξη θαυμαστή. Στο μέρος αυτό, εκτός από τις περιοχές των κηράδενδρων, άλλοι βάλτοι δεν υπήρχαν. Άλλως τε το έδαφος ύψωνόταν ολοένα. Έτσι ο Τζάκ δεν είχε πια καμιά έλπίδα νάπαντήσει νεροπούλια. Έπρεπε νάρκεσθ' στο κυνήγι του κάμπου και του λόγγου, που ήταν όμως άφρονότατο.

Κάθε τόσο ο κ. Ουόλστον του έλεγε:

— Δεν είναι άναγκη να κυνηγᾷς ολοένα. Άδικα βαραίνεις το σάκκο σου, ενώ θά μᾶς έφθαναν για να τρώμε, δυο σκοτώσεις στους σταθμούς.

— Έχετε δικιο, άπαντούσε ο μανιακός κυνηγός. Μά μπορώ να κρατιέμαι, όταν ένα καλό κυνήγι περνᾷ μπροστά από το τουφέκι μου;

Όστόσο ο Τζάκ συμμορφώθηκε με την καλή συμβουλή. Και μόνο κατά τις ένδεκα ακούσθηκαν δυο τουφεκιές, δίνοντας την είδηση πως το πρώτο γεύμα ήταν πια έξασφαλισμένο. Όσοι βέβαια άγαποῦν το κρέας λιγάκι σιτεμένο, δεν θά έμεναν πολύ εύχαριστημένοι από τις τρεις εκείνες μπενάδες, που έφερε ο Φάλμπ μέσ' από τα χαμόδενδρα. Οι κάτοικοι όμως της Νέας Έλβετίας δεν είχαν τέτοια έμφυλα γούστα και από το φρέσκο εκείνο κυνήγι, που ψήθηκε σε φωτιά από ξερόκλαδα, δεν άφησαν παρά τα κόκκαλα, που τα έδωσαν στο σκύλο.

Τάπόγεμα πάλι, μερικές τουφεκιές δεν εκρίθηκαν άσκοπες, αφού έπρόκειτο νακομακρύνουν μερικά ζώα, έλπιζοντας να τον άριθμό τους. Ήταν ένα κοπάδι άγριόγατοι, από κείνους που είχαν ιδη την πρώτη φορά που επισκέφθηκαν την κοιλάδα του Γκρύνταλ. Με τις τουφεκιές, το κοπάδι έφυγε, άφώντας άρκετους πληγωμένους και κάτι σπαρακτικά ξεφωνητά, που ήταν νισουρίσματα μαζί κι' ούρλιασματα.

Έκτός από το άφθονο φτερωτό κυνήγι, στο μέρος εκείνο υπήρχαν και αντίλοκες, άλλες, δαγγοί και βόνασοι. Άλλά μπροστά στον άνθρωπο, τα τετράποδα αυτά έφευγαν με μεγάλη γρηγοράδα, που θάταν άδύνατο να τα φθάσει ένας πεζός.

Πλησιάζοντας τα ριζοδούνια, οι τρεις ταξιδιώτες έδελεπαν μια ζώνη εξαιρετικά δασωμένη. Οι λόχμες διαδέχονταν ή μια την άλλη και φαινόταν πολύ πυκνές. Από αύριο λοιπόν ή πεζοπορία τους θα γινόταν πολύ πιο δύσκολη και κουραστική.

Το βράδυ εκείνο έφαγαν άγριόκοττες, που καθένας είχε σκοτώσει το μερτικό του από ένα κοπάδι, που έβγαλε ο Φάλμπ μέσ' από τα ψηλά χόρτα κι' ήπιαν κύβο νερό από ένα ποταμάκι, που ο καθέ τους το έκανε χείμαρρο και το έστειλε προς τα νοτιοδυτικά.

Αυτή τη φορά, άναψαν γύρω στον καταυλισμό τους και φωτιά, που τη διατήρησαν όλη τη νύκτα. Γιατί είχαν φοβηθή τους άγριόγατους, που τα ούρλιασματά τους ακουγόταν ακόμα από κοντά. Και το πρωί ξεκίνησαν νωρίς.

Τρεις λευγες άόκη και θάφθαναν στα ριζοδούνια. Άν δεν τους σταματούσε κανένα εμπόδιο, θάκαναν αυτή την άποσταση ως το βράδυ. Κι' αν ή πλαγιά της βουνοσειράς ήταν κατάλληλη γι' άναίδιασμα από το βορεινό της μέρος, θανέβαιναν σε λίγες ώρες το άλλο πρωί.

Μεγάλη διαφορά παρουσίαζε αυτή ή χώρα, από κείνη που είχαν άπαντήσει, βγαίνοντας από τα στενά του Γκρύνταλ. Δεξιά κι' άριστερά δάση, το έν' άπάνω

στο άλλο. Ταποτελούσαν δένδρα ρητινώδη, από εκείνα που φυτρώνουν στα ψηλά, και τα έπότηζαν θορυβώδη ποταμάκια, που έτρεχαν προς τ' ανατολικά. Παροπτόταμα του Μόντροζ, τα ποταμάκια αυτά δεν θάργονταν να ξεραθούν έλαιοδίου το καλοκαίρι, αφού κι' από τώρα μπορούσαν να τα περνούν, βρεχόμενοι μόνο ως τη μέση της κνήμης.

Το πρωί, ο κ. Ουόλστον έκρινε πρακτικότερο να περιτριγυρίσουν μερικά από τα δάση εκείνα, που τα έχωριζαν μικρές πεδιάδες. Ο δρόμος έτσι γινόταν μακρύτερος, αλλά εύκολότερος παρ' αν έσχιζαν τις πυκνές εκείνες λόχμες, με τους θάμνους και τους κιστούς.

Έτσι περπάτησαν ως τις έντεκα. Τότε σταμάτησαν, για να φάνε και να ξεκουραστούν. Ο Τζάκ είχε σκοτώσει μια μικρή αντίλοπη. Έφαγαν τα καλύτερα κομμάτια της κι' έψάλαξαν το υπόλοιπο στο σάκκο για το γεύμα το βραδυό.

Έκαμαν πολύ φρόνιμα, γιατί δλο εκείνο το άπόγεμα δεν θά έδρισκαν να σκοτώσουν τίποτα.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

[Του Φωύχτερςλέμπιν]

34.

Να κυνηγᾷς τη συναναστροφή των ανθρώπων που σε κάνουν πιο ίκανό να συνεχίσεις το έργο της ζωής. Νάποφεύγης όμως σάν επιδημία τη συναναστροφή εκείνων, που άφίνουν μέσα σου το κενό και την άδυναμία.

35.

Το να θεωρούμε τα δεινά της ζωής, τα δυστυχήματα, σά δοκιμασίες, είναι πάντα ή πιο όραία κι' ή πιο γόνιμη άθροποθεωρία. Ηθικοποιεί και δυναμώνει.

36.

Ο Θεός έχάρισε στον άνδρα δυνατή και δραστήρια ενέργεια, ενώ στη γυναίκα παθητική φύση και ζωή. Κανένας από τους δυο αυτούς νόμους δεν μπορεί να παραβιασθ' άτιμώρητα.

37.

Τα βιβλία είναι ματογυάλια, για να βλέπουμε μ' αυτά τον κόσμο. Σταδύνατα μάτια είναι βέβαια όφελιμα, γιατί δυνάμουν και διατηρούν την όραση. Άλλά το να βλέπης κανείς τη ζωή μ' έλεύθερο βλέμμα, αυτό διατηρεί υγιέστερο το μάτι.

38.

Όφέλιμη στους ανθρώπους δεν είναι μια άσθενική ή θική, αλλά μια ρωμαλέα ή θικότης.

39.

Ό,τι έλπιζει κανείς δυνατό, πραγματοποιείται. Τολμηρός ο λόγος, αλλά κλεινεί μέσα του θαυμαστή παρηγορία.

40.

Η θλίψη, που πηγάζει από μέσα μας τρώει τα βάθη του οργανισμού μας. Μια δυσαρέσκεια, που έρχεται απ' έξω, ξαναφύγει λαμπρά την ισορροπία.

ΜΙΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΥΜΗΤΤΟ

Α'

«Ημους δ' ηγίγνετο φάνη ροδοδάκτυλος Ήως»

Χαράζει...στη βουνοκορφή, πιο πάνω κι' από τον άιτό, ψηλά άγναντεύω ολόγυρα τη μαγεμένη φύση, που άργοϋπνάζει: άνθοί, πουλιά, δένδρα, τ' άγέρα το βοιτό τ' άκούω στ' αυτιά μου να σφυρησάν το ξανθό μελίσι.

Στά πλ' ίγια του βουνού, ή πηγή κυλάει κρυστάλλινα νερά, κι' οι ροδοδάφνες κόκκινες πλατύ ποτάμι σμίγουν' μια νοσταλγία για τ' άπειρο διάπλατα άνοίγει τα φτερά του γίγα άιτού, σάν τις ψυχές που λαχταρούν να φύγουν...

Β'.

«Εγώ είμαι το σημάδι του ωραίου...»

Προβαίνει ο ήλιος βασιλιάς: ή πρώτη άχτίδα του χρυσή τον Παρθενώνα έφώτισε, ξεχωριστό, μονάχο' κι' όσο ανεβαίνει, τόσο όρμαίει στα κάτω ή φλόγα ή περισσή, ως που άγκαλιάζει ολόκληρο τον ιερό το βράχο.

Να ο Παρθενώνας ξεφωτός, λαμπρός, τα μάτια έκστατικά: σε φως λουσμένη ή Άκρόπολη χρυσή, τα μάρμαρά της μες' στού Φαλήρου φαίνονται το μπλάβο φόντο πιο λευκά, που ευοδιασμένους έρχεται και τ' άγκαλιάζει ο μπύτης!.

ΙΩΑΝ. Θ. ΚΑΚΡΙΔΗΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΕΤΑΚΗ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΥΛΑΣ ΤΟΥ

(Συνέχεια και τέλος' ίδε σελ. 315.)

Η Έλενίτσα φοβήθηκε τότε μη γίνη ο άδελφός της προβατάκι και τον σφάζη καμιά φορά ο χασάπης, και τον παρακάλεσε θερμά να περιμένη ακόμα ως που να βροῦν άλλο ρουάκι για να πιη. Ο Άετάνης όμως αυτή τη φορά δεν την άκουσε. Ήπιε κι' έγεινε προβατάκι' ένα ώρατο κάτασπρο κάτασπρο και παχουλό προβατάκι με σγουρά-σγουρά μαλλιά.

Η Έλενίτσα έκλαψε πάρα πολύ γι' αυτή τη μεταμόρφωση. Κι' αφού δεν μπορούσε να κάμη τίποτ' άλλο, άποφάσισε τουλάχιστο να μην άφήση ποτέ τ' άγαγμένο προβατάκι να φύγη από κοντά της. Κι' έβγαλε μια κορδέλλα, που είχε στο λαιμό της για στολίδι, την πέρασε στο λαιμό του, κι' από καί το κρατούσε και το έστερνε πάντα κοντά της.

Περπάτησαν πολύ έτσι. Ήπι τέλους βρήκαν κάποια άκατέικητη καλύβα κι'

άποφάσισαν να την κάνουν «στιτάκι τους» και να μείνουν εκεί για πάντα. Οι έτρωγαν χόρτα και διάφορα άγρια φρούτα, που ήταν εκεί κοντά.

Κάμποσες μέρες πέρασαν έτσι ήσυχοι κι' εύχαριστημένοι στη μικρή καλύβα, που ή Έλενίτσα την είχε συγύρει και την κάμει άγνώριστη.

Μια μέρα, ο βασιλιάς βγήκε στο κυνήγι και κατά τύχη, πέρασε από κείνο το μέρος του δάσους όπου κατοικούσαν ή Έλενίτσα με το προβατάκι. Η Έλενίτσα, μόλις άκουσε τα γαυίσματα των σκυλιών, τις τουφεκιές κι' όλη τη φασαρία του κυνηγιού, φοβήθηκε για τον άδελφό της που φαινότανε πρόβατο, μην της τον σκοτώσουν, και του έειπε:

«Έσθ, άδελφούλη μου, να καθήσης σήμερα κρυμμένος καλά στην καλύβα, για να μη σου κάμουν κανένα κακό. Κι' εγώ πηγαίνω μόνη μου έξω και μαζεύω, ό,τι μᾶς χρειάζεται».

Ο Άετάνης όμως, που είχε πολύ γενναία καρδιά, δεν ήθελε να έκτεθ' σε κίνδυνο ή άδελφή του' κι' άς έκινδύνευε πολύ περισσότερο αυτός έτσι που φαινόταν σάν προβατάκι. Έπέμεινε λοιπόν να μείνη κρυμμένη καλά στην καλύβα ή Έλενίτσα κι' αυτός να βγή έξω. Η Έλενίτσα δεν ήθελε να το παραδεχθ'. Στο τέλος όμως άναγκάστηκε να υποχωρήσει.

Όταν βγήκε έξω το προβατάκι, ο βασιλιάς το είδε, το ζήληψε που ήταν τόσο όμορφο και διέταξε τους ανθρώπους του να του το πιάσουν ζωντανό. Τότε άρχισαν όλοι να κυνηγοῦν το κακόμοιρο το προβατάκι. Όλη μέρα το κυνηγοῦσαν το κακό. Γιατί το προβατάκι είχε γερά πόδια κι' ήταν κι' άρκετά έξυπνο ώστε να τραβήξη τους κυνηγούς προς το μέρος της καλύδας. Έτσι σε μια στιγμή που κόντευαν να το πιάσουν, το προβατάκι φωνάζει: «Άδελφούλα μου, άνοιξέ μου γρήγορα».

Οι κυνηγοί έμειναν κατάπληκτοι που άκουσαν ένα προβατάκι να μιλή μ' ανθρώπινη φωνή. Κι' από την έκπληξή τους, δεν έκατάλαβαν πως ή πόρτα άνοιξε και, αφού τρύπωσε το προβατάκι, άμέσως ξανάκλεισε. Πήγαν λοιπόν στο βασιλιά τρομαγμένοι και του έπαιαν πως αυτό δεν ήταν πρόβατο, αλλά ποιάς ξέρει τί έωτικό, και τον παρακάλεσαν να τους άπαλλάξη από την υποχρέωση να κυνηγήσουν ένα υπερφυσικό πλάσμα. Ο Βασιλιάς τους άποκρίθηκε, πως αφού ήταν τόσο άνίκανοι, θά φρόντιζε μόνος του να πιάση το προβατάκι.

Έτσι την άλλη μέρα που ο Άετάνης ξαναβήκε, ο βασιλιάς παρήγγειλε να μην περάξη κανείς τώμορφο ζώο' κι' αυτός, άφινόντας το ήσυχο, πήγε ίσια στην καλύβα, γιατί είχε καταλάβει πως εκεί μέσα θά κατοικούσε το άπιαστο

προβατάκι. Μόλις έπληγισε, έειπε: «Άνοιξέ μου, άδελφούλα μου». Κι' ή Έλενίτσα του άνοιξε, νομίζοντας πως είναι ο άδελφός της.

Φαντασθήτε την έκπληξή της όταν είδε να μπαίνει στην καλύβα της ένας βασιλιάς μ' ολόγυρη κορώνα! Μά φαντασθήτε και την έκπληξή του βασιλιά, όταν είδε μέσ' στην καλύβα μια κοπέλλα πεντάμορφη σάν την Έλενίτσα. Την έρώτησε τότε αν θέλη να γίνη γυναίκα του και να είναι βασίλισσα και να κατοική στο παλάτι.

«Μάλιστα, Πολύχρονομένο μου, θέλω, άποκρίθηκε ή Έλενίτσα' φθάνει μόνο να μην άποχωρισθ' ποτέ τ' άγαπημένο μου προβατάκι.

— Όσο γι' αυτό σου το ύπόσχομαι, της έειπε ο βασιλιάς.

Κι' έτσι πια τα συμφώνησαν. Σε λίγο μπήκε και το προβατάκι κι' ή Έλενίτσα το πήρε μαζί της κι' άπολούθησαν κι' οι δυο τον βασιλιά.

Η Έλενίτσα έγεινε' δεκτή στο παλάτι με μεγάλες τιμές. Διηγήθηκε κι' όλη την ιστορία της στο βασιλιά' και τότε κείνος έστειλε άμέσως έμπιστους ανθρώπους για να ανακαλύψουν την κακιά μάγισσα και να τη σέρουν στο παλάτι. Έστειλε ακόμα κι' άλλους για να εύρουν τον πατέρα και τη μητριά της Έλενίτσας και τ' Άετάνη. Αυτοί όλοι έπρεπε να μαζευθούν, προτού γίνουν οι χαρές του γάμου. Γιατί ή μάγισσα έπρεπε ν' άναγκασθ' με τη βία να μεταχειρισθ' τα μαγικά της και να ξανακάμη άνθρωπο τον Άετάνη, που ακόμα ήταν πρόβατο' ο πατέρας έπρεπε να είναι εκεί, να δώση την ευχή του στην κόρη του' κι' ή κακιά μητριά που είχε πείσει τον φτωχό ξυλοκόπο να έγκαταλείψη τα παιδιά του, έπρεπε ν' άπολογηθ' για την πράξη της και να δικασθ'.

Σε λίγες μέρες γύρισαν στο παλάτι κι' οι δυο άποστολές του βασιλιά. Μά μόνο τη μάγισσα έφεραν και τον πατέρα της Έλενίτσας. Η μητριά στο μεταξύ είχε πεθάνει.

Ο Άετάνης ξανάγεινε από τη μάγισσα παλληκάρι, τόσο όμορφο και γερό, που άμα τον είδε ο βασιλιάς, έειπε πως θά τον κάμη άρχιστάτηγο.

Ο γάμος της Έλενίτσας με το βασιλιά γιορτάστηκε μεγαλοπρεπέστατα. Κι' ο φτωχός ξυλοκόπος για πολλόν καιρό έτριβε τα μάτια του και δεν ήξερε αν έπρεπε έκτελους να το πιστέψη πως έγεινε παθερός του βασιλιά.

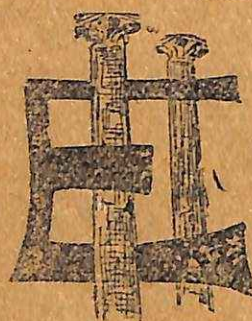
Ο Άετάνης κι' ή Έλενίτσα εξακολούθησαν πάντα ναγαπιούνται σάν καλές άδελφάκια. Κι' όλοι τους έζησαν ως το τέλος ευτυχισμένοι.

(Διασκευή)

Ε. Α.

ΑΘΗΝΑ· ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΠΟΥ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΟΝΟΜΑ...

Αγαπητοί μου,

ΝΑΣ φίλος μας, γράφοντας αυτές τις ημέρες στη Διάπλασι από την έξοχό του, έβαλε μέσ' στο γράμμα ένα κλωνάρι από πεύκο, μαζί μ' ένα άλλο άγριο-λούλουδο του δά-

σους, που δεν ήξερε όμως πώς το λένε. Και στην απάντησή της, η Διάπλασις έβαλε αυτή την παρένθεση: «Τι κρύμα, αλήθεια, που δεν σ'αξ μαθαίνουν στο σχολείο τα όνοματά των χαριτωμένων αυτών λουλουδιών!» «Όταν διάβασα την παρένθεση αυτή, ζήτησα από περιέργεια να ιδώ κι' εγώ την άλλη, τη λουλουδένια, του γράμματός. Και κεί, μαζί με το κλαράκι του πεύκου, — μια φουντίτσα από κιτρινοπράσινες βελόνες, — είδα και το κλαδάκι του ανωματίστου άγριολούλουδου, γεμάτο μικρούτσικα, κομψότατα ανθάκια γαλάζια, κρεμασμένα από το κλαδάκι, το ένα κατόπι του άλλου, με τα κεφάλια κάτω, σ'α φαναράκια σ'ε γυράλντα διακοσμητική. Το γνώριζα αυτό το άγριολούλουδο. Πολλές φορές το είχα ξαναϊδῆ. Άλλα κι'εγώ, να σ'αξ πῶ, δεν ήξερα τὸν ὀνόματά του. Το ξέχασα, ἢ δὲν τῶμαθα ποτέ; Μάλλον τὸ δεύτερο μοῦ φαίνεται...

Προσπάθησα τότε να θυμηθῶ ὅς' άλλα άγριολούλουδα ήξερα. Άλλα δὲ βρήκα στὴ μνήμη μου, παρὰ μόνο σχεδὸν ανωματίστα. Ἐλάχιστα ήταν εκείνα που μοῦ παρουσιάστηκαν με τὰ ὀνόματά τους. Μία κυλαμιά, π: χ:, που στὴν πατρίδα μου τὴ λέμε κοπελλούλα, μιά άγράφηλη, ἢ' άλλο λουλούδι τοῦ άγροῦ, που μοῦ τῶδειξε μιά φορά ἕνας δάσκαλος καί μοῦ εἶπε πῶς τὸ λένε ἄρον τὸ στικτόν, (κι'εγώ τότε θυμήθηκα τὸ ἄρον, ἄρον, σταύρωσον αὐτόν!) μιά κλασική μαργαρίτα, (τὸ καθαυτό λούλουδο τῆς πατρίδας μου, ὥστε κι' ἐκεῖ που λέει ὁ Σολωμός «καί τὰ λούλουδα τοῦ κάμπου μαδημένα ἔρωτηθήμαν...» ἔννοεῖ οἱ μαργαρίτες,) ἕνας τσοχός, που σκορπᾷ στὸν ἀέρα τίς χαριτωμένες ἐκείνες μολοίστρες, ἕνα χαμομήλι, ἕνα τριφύλλι, καί... πλὴν οὐ!

Κι' ὁμοῦ στὴ μνήμη μου, ἀπὸ τὰ παιδικά μου χρόνια, γεμάτα περίπατους στὴν πολυδύτανη ζακυθινὴ έξοχῃ, φυτρῶνε ὀλόκληρη άγρια Χλωρίδα! Ἄ, πῶς τὰ θυμάμαι τὰ λουλουδάκια ἐκεῖνα, πῶς, ὡς ὅλες τίς ἐποχές τοῦ χρόνου, τᾶπαντοῦσα σ'ε κάθε μου βήμα, ἀμέτρητα, μέσα σ'ε χωράφια, σ' ἀμπέλια, σ'ε λησοστάσια, σ'ε κήπους, σ'ε ὄχθους έξοχικῶν δρόμων, παντοῦ! Δὲν ξέρω πῶς τὰ λένε, δὲν ἔχουν ὄνομα γιὰ μένα, οὔτε λαϊκό, οὔτ' ἐπιστημονικό· μὰ θὰ μπο-

ροῦσα νὰ σ'αξ τὰ ζωγραφίσω μ' ὅλες τίς λεπτομέρειες. Ἦταν καί μικρά, στρογγυλά, κατακίτρινα, τόσο γυαλιστερά, που φαίνονταν σ'α βρεμμένα... Ἦταν καί ἄλλα μικροσκοπικά, γαλάζια σὰν τὰ μῆ-με-λησμόναι, καί καί ἄλλα, με τὸ ἴδιο σχῆμα ἀπὸ τὴν ἴδια οἰκογένεια, ἀλλὰ βυσσινιά... Οὐμποῦμαι ἀκόμα καί τοῦφρες ἀπὸ βαθυκίτρινα ανθάκια σ'α βελουδένια, μ' ἕνα μόνο φύλλο τὸ καθένα, παχύ κι' ἰδιότροπα στριφτό, που ἀποτελοῦσαν... τὸ γλύκισμά μας. Γιατί ξεκολλοῦσαμε ἀπὸ τὴν τούφρα τάνθια καί ρουφούσαμε ἀπ' τὸ κοτσανάκι τους, που ήταν ἄσπρο μασουράκι, ἕνα δροσερό κι' εὐωδιασμένο μέλι, που ἕνα μόνο εἶχε κακὸ: πῶς ήταν πολὺ λίγο. (Ἀλήθεια, καμιά φορά, μαζί με τὸ μέλι, ρουφούσαμε καί μερικά μερμήγκια, μὰ δὲν ἐπείραζε τότε...) Οὐμποῦμαι ἀκόμα καί άγριολούλουδα, ὅμοια περίπου με τίς καλλιεργημένες βερβένες, ἀλλὰ τριανταφυλλία, ἀλλὰ ἄσπρα καί καί μικρούτσικα, ἰδιότροπα, καρετιά, σὰν τοῦ λούκου — τὸ — σ τ ὁ μ α, κρεμασμένα ἀπὸ λεπτότατα μακριὰ κλαδάκια, που σειοῦνταν σ'ε ἐλάχιστο φύσημα τῆς αὔρας... Καί πόσα ἄλλα, πόσα! Ὀλόκληρη Χλωρίδα σ'αξ λέω! Ἡ χαρά, ἢ τρυφή τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, που γι' αὐτὴν ἕνα χρυσοκίτρινο λουλούδι δὲν ἄξιζε λιγώτερο ἀπὸ ἕνα νόμισμα χρυσό. Καί νὰ μὴν ξέρω, νὰ μὴ μάθω ποτέ τὰ ὀνόματά τους!..

Γιὰ τὰ χρώματα τοῦ δελινοῦ, ὁ Σολωμός εἶπε: «ὅπου δὲν ἔχουν ὄνομα μὰ ἔχουν περίσσια κάλλη». Ὁ στίχος, εἴτι μονάχος του, — γιὰτί εἶναι ἀπόσπασμα χαμένου ποιήματος, — ἔγινε περίφημος καί θὰ τὸν ξέρετε. Ἐἴτι ήταν γιὰ μένα, κι' εἴτι εἶναι ἀκόμα τὰ λουλούδια τοῦ άγροῦ.

Κι' ὁμοῦ, μαζί με τὰ περίσσια κάλλη ἔχουν καί τὰ ὀνόματά τους. Μόνο που ἐγώ δὲν ἐφρόντισα νὰ τὰ μάθω. Καί τώρα θυμάμαι πῶς μιά γριά χωριάτισσα, που εἶχαμε σ'ε σπῖτι, κάθε φορά που γύριζα ἀπὸ τὸν περίπατο μ' ἕνα μάτσο άγριολούλουδα, τᾶβλεπε ἕνα — ἕνα κι' εἶλεγε τὰ ὀνόματά τους. Μ' ἀπ' αὐτὰ δὲν μοῦ ἔμειναν παρὰ τὸ κοινότερο, ἐκεῖνα που εἶπα παραπάνω. Τᾶλλα... πέρασαν ἀπὸ τὸ ἕνα μου αὐτί, καί βγήκαν ἀπὸ τᾶλλο. Γιατί ἄρα γε; δὲν αἰσθανόμουν τότε τὴν ἀνάγκη ἑνὸς ὀνόματος γιὰ καθέν' ἀπὸ τάντικείμενα αὐτὰ τῆς παιδικῆς μου λατρείας; Δὲν τὸ πιστεύω. Ἀπεναντίας μάλιστα ἡ ἀνάγκη αὐτὴ ήταν τόσο ἐπιτακτική, ὥστε πολλές φορές τὰ ἐθάφτιζα μοναχός μου. Καί θυμάμαι τώρα πῶς τὰ γαλάζια ἐκεῖνα, τὰ μικροσκοπικά λουλουδάκια, που τὰ ξερίμωνα ἀπὸ τὸ χωράφι καί τὰ φύτευα σ'ε περιβόλι μας, τὰ εἶχα βγάλει τσελεστάκια, δηλαδή γαλαζάκια (γιατί τσελέστε λέμε στὴν πατρίδα μας τὸ γαλάζιο χρώμα, τὸ οὐρανό.) Γιὰ νὰ μὴν κρατήσω λοιπὸν ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν λουλουδιῶν, που ἄκουσ' ἀπὸ τὴ γριά χωριάτισσα,

στοχαζοῦμαι τώρα πῶς ἄλλα θὰ ήταν δύσκολα, δυσπρόφερτα ἢ ἀκατανόητα γιὰ μένα, κι' ἄλλα θὰ τᾶκουσα λίγες φορές, γιὰτί κι' ἡ γριά δὲν κάθησε πολὺν καιρὸ σ'ε σπῖτι μας. Ἐπειτα, θὰ τᾶξερε κι' ὅλα; Πόσα, αλήθεια, δὲν θᾶταν ανωματίστα καί γι' αὐτὴ! Τέτοιοις πλοῦτος!..

Ἀργότερα, σ'ε Γυμνάσιο, μᾶς ἔκαμαν καί λίγη φυτολογία, ἀλλὰ δὲν μᾶς ἔμαθαν παρὰ τὴν ἀνατομία τοῦ φυτοῦ με τοὺς σχετικούς ἐπιστημονικούς ὁρους. Σ'ε Πανεπιστήμιο πάλι ἄκουσα τὸ μακαριτὴ Ἀφεντούλη, διάσημο βοτανικό, ἀλλὰ δὲν ἔμαθα παρὰ τὰ ἐπιστημονικά ὀνόματα, καί λατινικά μάλιστα, μερικῶν φυτῶν που ήξερα, κι' ἄλλων που δὲν ήξερα καί δὲν εἶδα ποτέ μου. Τίποτα πρακτικώτερο... Δὲν ξέρω τί γίνεται σ'εμερα σ'α σχολεῖα. Ἄλλ' ἂν κρίνω ἀπὸ μερικά συμπτώματα, μοῦ φαίνεται πῶς καί γιὰ σ'αξ, τοὺς περισσότερους, τὰ χαριτωμένα άγριολούλουδα, που τόσο τᾶγαπάτε, εἶναι σὰν τὰ χρώματα τοῦ δελινοῦ. Γι' αὐτὸ θὰ σ'αξ συνιστοῦσα νὰ μάθετε καί μερικά ὀνόματα, χωρίς νὰ περιμένετε νὰ σ'αξ τὰ ποῦν σ'ε σχολεῖο. Κι' ὁ καλύτερος τρόπος εἶναι, ὅταν βρίσκεσθε στὴν έξοχῃ, νὰ ρωτᾶτε τοὺς άγρότες καί νὰ γράφετε σ' ἕνα τετράδιο τὸν ὄνομα τοῦ λουλουδιοῦ που σ'αξ λένε, ζωγραφίζοντας δίπλα καί τὸ λουλούδι τὸ ἴδιο ἢ κολλώντας ἕνα ξερό. Ποιὸς ξέρει τί μπορεῖ νὰ βγῇ μιά μέρα ἀπὸ ἕνα τέτοιο τετράδιο!..

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΗΕCΤΟR ΜΑΛΟΤ

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΗ' (Συνέχεια).

Ἄρχισε νὰ διηγῆται διεξοδικὰ πόσο ταραχθηκε καί σκανδαλίσθηκε, ὅταν τὸν ξύπνισαν ξαφνικά καί τοῦ εἶπαν πῶς ήταν κλέφτες στὴν ἐκκλησίᾳ. Ἡ πρώτη του σκέψη ήταν πῶς ήθελαν νὰ τοῦ κάμουν κανέν' ἄσχημο ἄστεϊο· ἐπειδὴ ὁμοῦ δὲν κάνουν ἄστεϊα «σ'ε προσώπατα τῆς περιουτῆς του», σκέθηκε πῶς πράγματι θὰ συνέβαινε καίτι σοβαρό. Ντύθηκε τότε, τόσο βιαστικά, ὥστε ξεκόλλησε δυὸ κουμπιά τοῦ γιλέκου του. Τέλος ἔτρεξε, ἀνοῖξε τὴν πόρτα τῆς ἐκκλησιᾶς καί βρήκε... ποῖόν; ἢ καλύτερα, τί; ἕνα σκύλο!

Ἐαυτὰ, ἐγὼ δὲν εἶχα νὰ πῶ τίποτα. Ὁ δικηγόρος μου ὁμοῦ, που ὡς τὴ στιγμή ἐκεῖνη δὲν εἶχε μιλῆσει καθόλου, σηκώθηκε, κούνησε τὴν περρούκα του, ἔσιαξε τὴν τήβεννο σ'ε τοὺς ὤμους του κι' ἔλαβε τὸ λόγο.

— Ποιὸς ἐκλείσει τὴν πόρτα τῆς ἐκκλησιᾶς ἐκεῖνο τὸ βράδυ; ρώτησε τὸ μάρτυρα.

— Ἐγώ, ἀπεκρίθηκε ὁ ἐκκλησάρχης, ὅπως εἶχα χρέος νὰ τὸ κάμω.

— Εἴσθε βέβαιος;

— Ὅταν κᾶνω ἕνα πᾶγμα, εἶμαι βέβαιος πῶς τὸ ἔκαμα.

— Κι' ὅταν δὲν τὸ κάνετε;

— Εἶμαι βέβαιος πῶς δὲν τὸ ἔκαμα.

— Πολὺ καλά. Μπορεῖτε τώρα νὰ ὀρκισθῆτε ὅτι δὲν ἐκλείσατε τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος σκύλο στὴν ἐκκλησίᾳ;

— Ἄν ὁ σκύλος ήταν μέσα στὴν ἐκκλησίᾳ, θὰ τὸν ἔβλεπα.

— Μὰ ἔχετε καλὰ μάτια;

— Ὅπως ὅλος ὁ κόσμος.

— Πρὸ πέντε μηνῶν δὲν ἐμπήκατε μέσα σ' ἕνα... σφαγμένο μοσχάρι, που κρεμόταν, με τὴν κοιλία ὀλόνοιχτη, ἀπέξω ἀπὸ ἕνα χασάπικο; (*)

— Δὲν βλέπω τί σημασία ἔχει μιά τέτοια ἐρώτηση· ἕναν ἄνθρωπο τῆς περὶωπῆς μου! ἐρώναξε ὁ ἐκκλησάρχης, που ἔγινε πελιδνός.

— Μοῦ κάνετε τὴ χάρη νὰ παντήσετε καί σ' αὐτὴ, σὰ νὰ εἶχε πραγματικῶς σημασία;

— Ναί, αλήθεια, μιά μέρα ἐσκούνταψα σ' ἕνα σάγιο, ἀδέξια κρεμασμένο ἀπέξω ἀπὸ ἕνα κρεοπωλεῖο.

— Δὲν τὸ εἶδατε λοιπόν;

— Ἦμουν ἀφηρημένος.

— Πολὺ καλά. Πῆτε μου τώρα, εἶχατε δειπνήσει ὅταν ἐκλείσατε τὴν πόρτα τῆς ἐκκλησιᾶς;

— Βεβαίως.

— Κι' ὅταν μπήκατε σ' ἐκεῖνο τὸ μοσχάρι, — ἦσαστε πάλι δειπνημένος;

— Μά...

— Σᾶς παρακαλῶ: ἦσαστε δειπνημένος;

— Μάλιστα.

— Σ'ε δεῖπνο σας, πίνετε ἑλαφρὴ μπύρα ἢ βερειά;

— Βερειά.

— Πόσα ποτήρια;

— Δυὸ.

— Ποτέ περισσότερα;

— Καμιά φορά καί τρία.

— Ποτέ τέσσερα; ἔξη;...

— Πολὺ σπανίως.

— Δὲν παίρνετε καί γκρόγκ μετὰ τὸ δεῖπνο;

— Καμιά φορά.

— Σᾶς ἀρᾶσει δυνατό ἢ μέτριο;

— Ὅχι καί τόσο μέτριο.

— Πόσα ποτήρια;

— Ἐξαρτᾶται.

— Μπορεῖτε νὰ ὀρκισθῆτε πῶς δὲν πίνετε καμιά φορά καί τρία, καί τέσσερα;

Ἐπειδὴ ὁ ἐκκλησάρχης, ὀλοένα πῶς πελιδνός, δὲν ἀποκρίθηκε σ' αὐτὸ, ὁ δικηγόρος ξανακάθησε λέγωντας:

— Αὐτὰ ἀρκοῦν γιὰ νὰ δείξουν ὅτι ὁ σκύλος μπορεῖ νὰ εἶχε κλεισθῇ μέσα στὴν ἐκκλησίᾳ ἀπὸ τὸν παρόντα μάρτυρα, ὁ ὁποῖος, μετὰ τὸ δεῖπνο, δὲν βλέπει μπρο-

(*) Ἴδε εἰκόνα 39ου φύλλου, σελ. 309

στά του τὰ μοσχάρια ἐπειδὴ εἶναι... ἀφηρημένος. Αὐτὸ μόνο ήθελα νὰ μάθω.

Ἄν τολμοῦσα θὰ φιλοῦσα τὸ δικηγόρο μου. Μ' ἔσωσε!

Γιατί, αλήθεια, ὁ Κᾶπης δὲν μποροῦσε νὰ εἶχε κλεισθῇ στὴν ἐκκλησίᾳ; Πολὺ πιθανό! Κι' ἂν εἶχε κλεισθῇ ἔτσι, τότε δὲν τὸν εἶχα μπάσει ἐγώ. Ἄρα δὲν ήμουν ἔνοχος, ἀφοῦ μόνῃ ἡ παρουσία τοῦ σκύλου μου μ' ἔνοχοποιῶσε.

Ἦστερ' ἀπὸ τὸν ἐκκλησάρχην, ρωτήθηκαν οἱ ἄνθρωποι που τὸν συνόδευσαν ὅταν μπήκε στὴν ἐκκλησίᾳ. Ἀλλὰ δὲν εἶχαν ἰδῆ τίποτα, παρὰ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο ἀπ' ὅπου τὸ εἶχαν σκάσει οἱ κλέφτες.

Ἐπειτα ἐξετάσθηκαν οἱ μάρτυρές μου: ὁ Μπόμπ, οἱ σύντροφοί του, ὁ ξενοδόχος. Ὅλοι αὐτοὶ εἶπαν πῶς εἶχα μεταχειρισθῇ τὸν καιρὸ μου ἐκεῖνη τὴ νύκτα. Ὡς-τόσο ἕνα σημεῖο ἔμεινε σκοτεινό. Κι' ήταν πολὺ σπουδαῖο: Τὶ ὥρα ἀκριβῶς εἶχα φύγει ἀπὸ τὸ Ἰπποδρόμιο.

Ἄφου τελείωσε ἡ ἐξέταση τῶν μαρτύρων, ὁ δικαστὴς μὲ ρώτησε ἂν εἶχα νὰ πῶ τίποτα. Ἀποκρίθηκα πῶς ήμουν ἄθως καί πῶς ἀφινόμενος στὴ δίκαιη κρίση τοῦ δικαστηρίου.

Τότε ὁ δικαστὴς εἶπε σ'ε γραμματέα νὰ διαβάσῃ τίς καταθέσεις που εἶχ' ἀκούσει· καί κατόπι ἐδήλωσε πῶς θὰ με μετέφεραν στὴ φυλακὴ τῆς Κομητείας, ὅπου θὰ περίμενα ὡς νὰ ποφανθῇ τὸ Συμβούλιο, ἂν ἔπρεπε ἢ ὅχι νὰ παραπεμφθῇ σ'ε Κακούργιοδικεῖο.

Στὸ Κακούργιοδικεῖο!

Λιποθύμησα σ'ε ἐδῶλιό μου.

Ἄχ, γιὰτί νὰ μὴν ἀκούσω τὸ Ματτία!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΘ'.

Ὁ Μπόμπ

Πολλὴ ὥρα ἀφοῦ ξανακλείσθηκε στὴ φυλακὴ μου, μπόρεσα νὰ βρῶ γιὰ ποῖό λόγο δὲν μᾶρψαν ἐλεύθερο: Ὁ δικαστὴς ήθελε νὰ συλληφθοῦν πρῶτα

ἐκεῖνοι που εἶχαν μπῇ στὴν ἐκκλησίᾳ, γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν ήμουν ἔνοχος κι' ἐγώ. «Εὐρίσκοντο ἐπὶ τὰ ἱχνη» εἶχε πῇ ὁ δημόσιος κατήγορος. Σ'ε λίγο λοιπὸν θὰ εἶχα τὴ λύπη καί ντροπὴ νὰ παρουσιασθῶ μαζί τους σ'ε Κακούργιοδικεῖο.

Πότε θὰ γινόταν αὐτό; Πότε θὰ με μετέφεραν στὴ φυλακὴ τῆς Κομητείας; Ποῦ βρισκόταν αὐτὴ; Κι' ήταν χειρότερη ἀπὸ τούτη που ήμουν τώρα;

Οἱ ἐρωτήσεις αὐτὲς μάπασχολοῦσαν πολὺ κι' ὁ καιρὸς μου περνοῦσε πῶς γρήγορα ἀπὸ χθές. Δὲν ήμουν κυριευμένος ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησίᾳ, που φέρνει πυρετό. Ἦξερα, ὅτι ἔπρεπε νὰ περιμένω. Καί τότε περπατῶντας, πότε καθισμένος σ'ε σκαμνί μου, περιμένα...

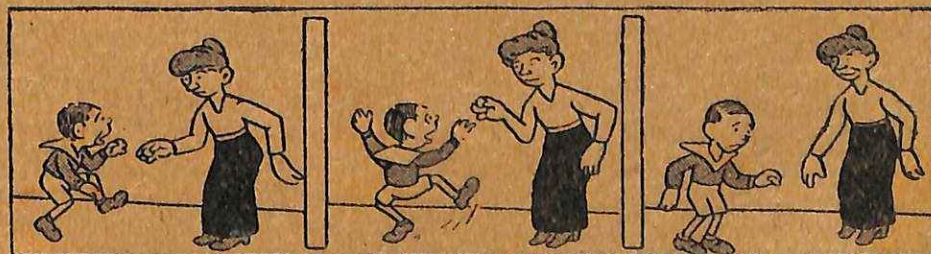
Λίγο πρὶν νυκτώσῃ, ἄκουσα ἕνα κορνέττο καί κατάλαβα πῶς ήταν ὁ Ματτίας. Τὸ καλὸ παιδί ήθελε νὰ μοῦ δείξῃ πῶς με συλλογίζονταν καί πῶς ἀγρυπνοῦσε. Ἡ μουσικὴ αὐτὴ ἀκούγονταν πῶς ἀπὸ τὸν τοῖχο που ἀντικρύζε τὸ παράθυρό μου. Ἐκεῖ βέβαια βρισκόταν ὁ Ματτίας, σ'ε δρόμο, κι' ἕνα μικρὸ διάστημα μᾶς ἐχώριζε, λίγα μέτρα μόλις. Δυστυχῶς, τὰ μάτια δὲν τρυποῦν τοίχους. Ὁ ἦχος ὁμοῦ περᾷ ἀπὸ πάνω καί, μαζί με τοὺς ἦχους τοῦ κορνέττου, ἄκουγα σὰ βήματα, σὰν ὀμιλίες, ἕν' ἀόριστο θόρυβο. Ἄπ' αὐτὸν κατάλαβα, πῶς ὁ Ματτίας κι' ὁ Μπόμπ ἔδιναν κάποια παράσταση.

Γιατί ἄρα γε διάλεξαν ἐκεῖνο τὸ μέρος; Ἦταν κατάλληλο γιὰ «εἰσπρόξῃ» ἢ μήπως ήθελαν νὰ τοὺς ἀκούσω ἐγώ;.. Μὰ τότε καί θὰ εἶχαν νὰ μοῦ ποῦν.

Κι' ἄξαφνα ἀκούω τὴν καθαρὴ φωνὴ τοῦ Ματτία νὰ σηκώνεται καί νὰ λέγῃ, γαλλικά: «Αὔριο τὸ πρῶί, τὰ χαράματα!» Κι' ἀμέσως νὰ ξαναρχίσῃ δυνατώτερα τὸ κορνέττο του.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ Ο ΤΟΤΟΣ

— Τοτό, παιδί μου, μπορεῖς νὰ πᾶς νὰ μοῦ κάμῃς ἕνα θῆλημα;

— Τί;

— Κάτι νὰ μοῦ ἀγοράσῃς.

— Ἀδύνατο, μαμά μου!

Μοῦ πονεῖ τὸ πόδι μου!..

Ἄχ, ἄχ, πῶς με πονεῖ! Μὲ πῆνανε, μαμάκα μου!

— Μὰ στάσου νάνουσες! ἔρεῖς ἐδῶ — παραπάνω — τὸ Ζαχαροπλαστεῖο...

— Ναί! ναί!... Δός μου!

Τὸ πόδι μου γιαιτρεῦθηκε... δὲ μοῦ πονεῖ πιά!

Τὴν θέλεις νὰ σοῦ ἀγοράσω;

Ἄχ, ἄχ, πῶς με πονεῖ! Μὲ πῆνανε, μαμάκα μου!

— Ἄ, μπράβο! τῶξερα ἐγὼ πῶς εἶσαι καλὸ παιδί. Λοιπόν, ἀντικρὺ σ'ε Ζαχαροπλαστεῖο, εἶναι ἕνα φαρμακεῖο. Θὰ πᾶσαι θὰ μοῦ ἀγοράσῃς εἰκοσι λεπτῶν μολοχάνθη.

— Μπα; αὐτὸ ήταν...

Πάω! τὴν ἔπαθα!

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

θεια πολὺ ἀξιόπαινη.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἀν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος, δρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1920. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγρία, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα : Πειραιωτικά, ἀ. (ΚΑ). Ἀγρονομός, ἀ. (ΠΚ). Κόρη τῶν Ὀνείρων, κ. (ΜΕ). Σενιτεμένο Ἀιδινοτάκι, ἀ. (ΑΚ). Ἐρώτων, ἀ. (ΔΚ). Νεοαἰδογέννητη, κ. Γιγαντομάχος Ἑλλην ἀ. (Ἀγνοστός). Ἑλληνική Ἀναγέννησις, ἀ. (ΑΒΓ). Πεταχτὸ Εὐζωνάκι, ἀ. (ΑΒΓ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτὰ 50 διὰ τὰς περικλυθεὶς 10 λεπτὰ ἡ λέξις.

Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νάνταλλάξουν: Τὸ Ἀνφάν Γκατέ μὲ Μεσ. Ἀκτ., Γαρόδν, Ρεμβ. Ψυχῆς.—ὁ Ἐνδοξος Θαλασσομάχος μὲ Ἀνεμ. τ. Βουν., Ὁαλας Νύμφ., Σαυθ. Μαριχρ.,—τὸ Κῦμα τοῦ Αἰγαίου μὲ Κόμητα δὲ Κερκόξ, Κουνούπι, Ἀτρωτον Τοξότην, —ὁ Ἐρώτων μὲ Ὀνειροπόλ., Δείρα, Φοιδολί, Κώνωπα, Ἀρηρ.—τὸ Ἀγένητο Εὐζωνάκι μὲ Μελαγχ. Ἀνθίδα, Μελαγχ. Κορφατοπ., Μειδ. τ. Νίκη, Ἀδα Φόξτορ, Ὁλ. Διάβ., καὶ ὁ σὺς θέλουν.—ὁ Σὲρ Ραβεγκὰρ μὲ Μεσ. Ἀκτ., Ἰουδὴδ, Αἰολέα.—ἡ Καμέλια μὲ Χιόνι τ. Μπιζάν, Πτωχ. Ἀριστοκράτ., Χου. Ἀκτίνα, Ραφαέλλαν, Νεφέλην, Περούξ, Ἐλαιοφόρον, Προσφυγοπούλαν.—ἡ Ἰζα μὲ Συριοποπούλ., Ἰομ. τ. Τουργ., Ἀδα Φόξτορ, Σαυραξέν., Τάδε, Γερωντοκόρ., Αἰλίαν, Γιούντις.—ἡ Νύμφη τοῦ Ὀλύμπου μὲ Ἀτρώναχη, Ἀδα Φόξτορ, Γλυκὴ Παρελθ.—τὸ Ἀεροναύτοπουλὸ μὲ Μεσ. Ἀκτ., Ἀνεμ. τ. Βουν., Ἀδα Ἀρλεκίνου, Ἰουδὴδ, Γιούντις, Αἰλίαν, Ραφαέλλαν, Ἀριελ.—ἡ Χουσομαλλοῦσα τῶν Σφακίων μὲ Ἀνφάν Γκατέ, Τέρ. τ. Πόρου, Φάντε Μπαστ.—ὁ Ἀτρώμητος Ἑλληνόπαις μὲ Γιούντις, Γαλιονέζον, καὶ ὁσους καὶ ὁσας θέλουν.—ὁ Ἰαπότης δὲ Βοδρὸν μὲ Ἀνυπόταχτη, Ἀτρώναχη, Αὐτολοφόρη.—ἡ Αἰμίλλα Χωβ μὲ Ἰάν. νιτ Τρεμέ, Γιούντις, Ποίμοξ.—ὁ Ἰάκωβος νιτ Τρεμέ μὲ Ὁχράν Ἀνάμ., Ὁλ. Διαβ., Κόμ. δὲ Κερκόξ, Φοάουλα, Ποίμοξ, Ρεγκλῆς.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς : Ναυπλιακὴν Ἀστέρα (ἡ προκηρυχθῆ σὲ λίγο καὶ ἡ ἰδὴ τοὺς ἔρους) Ἀτρώνητον Πυγμαχον (ἔλαδα, εὐχαριστῶ μοιρεῖς νὰ τὰ στείλῃς ὅλα μαζί) Μεσσηνιακὴν Ἀκτὴν (βραβεῖον ἔστειλα) Ἀνθροπον (τὸ βιβλίο τὸ ἔλαδα εὐχομαι τὰ βέλτεστα σὲ Σὺλλογόν σας) Ἀευνὸν Ἀετὸν (ἔχει καλῶς) Φιλοσημον (καλὰ κάνεις) Ἀνθιμένην Βαμβακιάν (πολὺ ὥρατο τὸ γραμματάκι σου) χίλιες εὐχὲς γιὰ τὰ γενέθλιά σου) Γιὰ τὴν Λευτεριά (ὁ Πόλεμος) 7,50 φωτογραφίαν στείλε τὸ ταχύτερον) Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων (ναί, αὐτὰ τὰ εἶχα τότε ὑπ' ὄψιν μου, ἀλλὰ κατόπι βρέκα ἄλλα καλύτερα καὶ ἔμειναν) Ἀτρώνητο Εὐζωνάκι (μὰ εἶναι δυνατό νάπαντῶ ὅς ὅλες εἰς ἀπαιρεῖς γιὰ «προσκοπική» ἐπιστολὴ δὲν θυμοῦμαι πιά τί μοῦ ἔγραψες τὰ προηγ. φύλλα τιμῶνται γενικῶς λ. 40) Μικρομίτταν (καὶ ρωτῶς; εἰ δέγομαι καὶ γράφω ἐγὼ) Κυν-

πριακὸν Πόθον (ὄχι μαζί μὲ τὸ γράμμα, χωριστὰ νὰ γράφῃς σὲ ἑξῆς τὰ Π. Πνεύματα καὶ ὅτι ἄλλα μοῦ στείλεις) Στέφανον τῆς Δόξης (κι' αἱ δύο εἶναι καλαί, εὐχομαι καλὰς προόδους) Πειραιωτικά (χαίρω πάρα πολὺ) Ἀπελευθ. Ἀιδινοπούλαν (ἔλαδα, εὐχαριστῶ μοιρεῖς νὰ στείλεις μεταφράσεις γιὰ τὴ Σιλίδα) Φι. λέρημον (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐσπάρθωμα) Ἀγγελον Χρούσον (καὶ σένα δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ τὸ συνεχίσεις ἐκεῖ μὲ μεγάλῃ ἐπιτυχίᾳ) Στέφανον Δύραν (τότε δὲν θάπρινε κανένας ψευδώνυμο) Ἐθνικὴν Ἐνότητα (πολὺ σωστά) Γυμνασιόπαιδα (κι' ἐγὼ ἐλπίζω ὅτι ἀργότερα θὰ κατορθώσης νὰ ἐξοικονομήσῃς) Φίλον τῆς Ἀκροατικῆς (εὐχομαι καλὰς προόδους) Ἀγρίμι (κι' ἄλλῃ ἀφηρημῶς: ἀντὶ 15, ἦταν μόνο 5) Πανελ. Ἑλπίδα (φωτογραφία ἐλήφθη) Μεγάλην Ἑλλάδα (διεβδόμη) Καμέλιαν (ἔστειλα καὶ βραβεῖον) Χουσομαλλοῦσαν τῶν Σφακίων (ἔλας μαζί καλὰ τὰς ἐστειλες) Ἀναγεννηθεῖσαν Ἑλλάδα (φωτογραφία ἐλήφθησαν, θὰ συμμορφωθῶ) Νηρηίδα τοῦ Εὐρίπου (ἔλας, εὐχαριστῶ, ἔστειλα) Ἀσπρόκρινον Ἀτρωτον Τοξότην, Κῦμα τοῦ Αἰγαίου κτλ. κτλ.

Σὲρ Ραβεγκὰρ, Ἑλένην Κ. Ζ., Κόρη τῶν Ὀνείρων (ἔλαδα, εὐχαριστῶ) Δάτριδα τῆς Μοναχικῆς Κυρίλλου Βεν., Μεγαλεῖτον τῆς Νυκτός, Τζιζικαν, Γερωντοκόρη, Ἀγγελον Ἐλρήνης, ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαδα μετὰ τὴν 7 Σεπτεμ. θάπαντήσω εἰς τὸπροσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 1910ου Διαγωνισμοῦ Ἀλυσων Σεπτεμβρίου—Νοεμβρίου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 12ης Νοεμβρίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.]

575. Δεξιγίγρος

Σὲ πρόθεσις διπύλαθι
Προσκόλλησα ἓνα σχῆμα
Κι' ἱερῶμενος πρόβαλλε
Μὲ ράσα παρακρήμα.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Κλέφτου Βόλι

576. Δογοπακ. Συλλαβόγυφος

Ἀν μὲ λύσης, σὲ ρωτῶ,
—Μὰ ἔς αὐτὰ πού λέγω κοίτα,—
Θὰ σάρεση τὸ γλυκὸ

Ποῦ θὰ φᾶς, καλὲ μου λῦτα;

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Μικρασιατ. Ἐνώσεως

577. Διπλοῦς Μεταγραμματισμός

Ἀν τὸ Δάμδα γίνῃ Θῆτα,
Θὰ προκύψῃ στὴ στιγμῇ,
Ἀπὸ νῆσο τῆς Ἑλλάδος,
Μιά τοῦ χρόνου ἐποχῇ.
Μὰ καὶ πάλι ἐὰν τὸ Θῆτα
Ἀντικαταστήσῃ Μῆ,
Πίσταφέ με, φίλε λῦτα,
Τόπος γίνεταί κι' αὐτῇ.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Φαίαντος

578. Χειρόμυλος

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

Ἡ μικρὰ κάβητος, θεά ἡ μεγάλῃ
νύξ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀῆδας· αἱ δὲ ὀρι-
ζόντιοι, ἐκ τῶν ἄνω, κατὰ σειράν: Ὁ-
κεανὸς, ποταμὸς τῆς Μ. Ἀσίας γυνὴ
τῆς Γραφῆς, Τιτάν, ἀρχαῖος βασιλεὺς,
Ἀργοναυτῆς, Κένταυρος, πόλις τῆς
Ρουμανίας.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τ. Σανθῆς Ἑλληνοπούλας

579. Αἶνιγμα

Νησί τοῦ Αἰγαίου μας

τὸ θηλυκὸ μου

Φροῦτο κοινότητος

τὸ οὐδέτερό μου.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Κυριακοῦ Ἀστέρος

580. Τετραπλὴ Μαγικὴ Εἰκὼν

Πρὶν ἰδῆτε, ἐλάτε,

Φιλτατοῖ μου λῦτα,

Καὶ τὰ τρία μου δένδρα

(Στὸν πληθυντικόν.)

Ἄν μπορέστε, πῆτε,

Μπράβο νὰ σᾶς πῶ!

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Φιδόρο τοῦ Λεβάντε

581. Κοιπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 2 = Ἀρχαία βασιλοπαίς.

2 4 5 2 = Ἡπειρος.

3 4 6 2 = Εὐφλεκτον.

4 5 1 2 = Ὅρος.

5 1 2 = Σύνδεσμος.

6 2 3 4 5 4 = Φαινόμενον.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἡλίου

582—586. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἐκά-
στης τῶν κάτωθι λέξεων, δὲ ἑνὸς ἄλλου,
πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν,
ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι
λέξεις:

λαός, ἄραφ, Ἀλέκος, ἀρνί, ὀπλή.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Ἀηθῆς

587. Τετραπλὴ Ἀκροστιχίς

Τάχρκα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέ-
ξεων ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰγαίου, τὰ
δεύτερα γράμματα ἄνεμον, τὰ τρίτα
χρονικὴν διαίρεσιν καὶ τὰ τέταρτα πό-
λιν τῆς Ἑλλάδος:

1, Τὸ ἐναντίον τοῦ ψεύδους 2, Πό-
λις τῆς Γαλλίας 3, Τὸ ἐναντίον τῆς
βασιλείας 4, Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.
5, Προφήτης.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Στεναγοῦ τ. Δάσου

588. Ἑλληνοσύμφωνον

Ο ο - ε ο - ω ο - ε ο

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ

589. Γεῖφος

α α α α α

α α α α α

α α α α α

α α α α α

α α α α α

α α α α α

α α α α α

α α α α α

α α α α α

α α α α α

α α α α α

α α α α α

α α α α α

α α α α α

α α α α α

α α α α α

α α α α α

α α α α α

α α α α α

α α α α α

α α α α α

α α α α α

α α α α α

α α α α α

α α α α α

α α α α α

α α α α α

α α α α α

ΟΙ ΑΛΛΑΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΙ
Συγδρομηταὶ παρακαλοῦνται
δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν
διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μὲ
ἀποστέλλοντες καὶ 1 δραχμὴν
τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας τακτικῆς
Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν
ἀπόλειαν τῶν φυλλαδίων τῶν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Κ'—281]

Ἀπ' τὸ Φάληρον στέλνω δροσερά φιλία
στὴν ΕΛΛΗΝΗ ΜΑΡΚΗΣΙΑ.

ΝΕΡΑ-ΓΑΟΓΕΝΝΗΤΗ

[Κ'—282]

Νηρηὶς τοῦ Εὐρίπου, Ἀνθισμῶν
Θυμαράκι, τὸ κῆρυξ νὰ μὴ βλεῖται
καὶ στὸ Νάυπλιο σαλοῦρες.

Μικρὰ Ἀριστοκρατία

[Κ'—283]

Πρόσση Πουγκλίσινα, εὐχαριστῶ
εὐχάς, ἀλλὰ γιουρτάζω...τοῦ Ἀγ. Δι-
μητρίου.

Μεγάλη Ἑλλάς

[Κ'—284]

Τελλὴ Νεδίης, Ἀνταλούζα, Ὁμῶν
Γωδὴς Εὐνυχία, Κόκκινον Κερ-
σάκι, Διαβολοκόριττο, ὅς περιμένω
πολὺ ἀκόμη τετράδια σας;

Καμέλια ἡ Τίμη

[Κ'—285]

Κόρη τοῦ Βουνοῦ, Τελλὴ Νεδίης
Ἀνταλούζα, πότε θὰ μοῦ στείλῃς
τὰ τετράδια πού μοῦ ὀφείλετε;

Μικρὰ Μάγισσα

[Κ'—286]

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ
Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

ΘΕΜΑ: "ΣΑΛΗΝΟΦΩΤΙΣΤΟΣ ΝΥΞ"

Κηρύσσομεν διαγωνισμὸν πρὸς σύνθε-
σιν ποιήματος. Θέμα: "Σελήνοφω-
τιστος Νύξ". Βραβεῖα: Α'. Πρώ-
τος Γρ. Ενοπούλου. Β'. "Τόμος Δ
Περὶ τοῦ" κατ' ἐκλογὴν. Γ'. "Ἡ Ἰν-
ναῖκα τοῦ Λάτ". Ἑλλ. Ἐκδοτικὴ
Ἑταιρία: Ἀπαντήσεις δεκταὶ ἕως 10
Ὀκτωβρίου. Δίσεις: Εὐθύμιον Ματθα-
γριωτάκη, Ματθαίου 6, Ἀθήνα.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ἢ ΘΑΝΑΤΟΣ

ΑΗΤΗΤΟ ΕΥΖΩΝΑΚΙ

[Κ'—287]

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ
ΔΗΛΩΣΙΣ

Κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Αὐτοκράτορος
ΠΑΡΑΤΕΙΝΟΜΕΝ τὸν Α' Δια-
γωνισμὸν ἕως 30 Σεπτεμβρίου 1920.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ἢ ΘΑΝΑΤΟΣ

ΑΗΤΗΤΟ ΕΥΖΩΝΑΚΙ

[Κ'—288]

Ἰσο ντ' Ὀρο, Βινίκις, Ἀερονά
τόπουλο, ἀπαντήσαμεν εἰς τὰς ἐπι-
στολάς σας.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ἢ ΘΑΝΑΤΟΣ

ΑΗΤΗΤΟ ΕΥΖΩΝΑΚΙ

[Κ'—289]

Καταταχθεῖς εἰς τὸ πλευρὸν τῆς
ἐνδόξης "ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ"

ΖΗΤΩ Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ!

ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΟΣ ΕΛΛΗΝ

[Κ'—290]

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ
Πανίσχυρος "ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ"

ὁπεριοχὴ πάντων τῶν Συλλο-
γῶν. Καταταχθεῖς πάντες εἰς τὴν παρ-
σχουσαν "ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΝ", ὅπου ὑπάρ-
χουν ἀκόμη ὀλίγα κενὰ θέσεις. Ζήτω
ἡ Πανίσχυρος ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ!

Ζήτωσαν!